

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 18 aprilie 2019 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 06 noiembrie 2019, declarat de avocata Sandu Daniela în numele inculpatului

Tacu Stepan XXXXX, născut la XXXXX, originar și locuitor al s. XXXXX, r-nul XXXXX, str. XXXXX, XXXXX, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior prin:

1) sentința Judecătoriei Strășeni din 19.02.2018, în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a), b), 90 Cod penal la 1 an închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 2 ani;

2) sentința Judecătoriei Strășeni din 13.12.2018, în baza art. 166 alin. (2) lit. e), 85 Cod penal la 5 ani și 6 luni închisoare.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 10.01.2018 - 27.04.2018,
instanța de apel: 06.06.2018 - 30.10.2018,
instanța de recurs: 08.02.2019 - 13.03.2019.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 18 aprilie 2019, Tacu Stepan a fost condamnat în baza art. 314 alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare.

În conformitate cu art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor stabilite, inclusiv potrivit sentinței Judecătoriei Strășeni din 13 decembrie 2018, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, din 18 aprilie 2019, cu deducerea termenului pedepsei executate din 13 decembrie până la 18 aprilie 2019.

2. Instanța de fond a constatat, că la 01.09.2018, inculpatul Tacu S., acționând cu intenție directă, în vederea determinării la depunerea declarațiilor mincinoase și eschivării de la depunerea declarațiilor, cu scopul de a evita răspunderea penală pe dosarul penal nr. XXXXX, aflat pe rolul Judecătoriei Strășeni, în care era învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. e) Cod penal, s-a prezentat deliberativ la domiciliul unde locuia temporar XXXXX XXXXX, care avea statut de parte vătămată în cauza menționată, și în cadrul discuțiilor purtate cu ultima, înaintându-i cerința să nu facă declarații împotriva sa pe cazul nominalizat, i-a aplicat acesteia mai multe lovituri în regiunea capului, cu pumnii și cu o cană din metal, pe care a luat-o de pe masa din casa în care se aflau. La fel, i-a aplicat mai multe lovituri cu mâinile și picioarele peste diferite părți ale corpului. În rezultat, i-a cauzat părții vătămate XXXXX XXXXX suferințe fizice și vătămări corporale neînsemnate, confirmate prin raportul de constatare nr. XXXXX din 06.09.2018.

Instanța a reținut că inculpatul nu și-a recunoscut vina și a relatat că, într-adevăr i-a aplicat o lovitură cu palma peste față părții vătămate XXXXX XXXXX, însă a lovit-o deoarece aceasta îl numea urât. A cumpărat o bere și a hotărât să meargă la XXXXX XXXXX, unde să servească cu toții. La poartă a ieșit XXXXX XXXXX cu tatăl ei, după care au intrat în casă și au servit bere. XXXXX XXXXX a început să-l numească urât, din care motiv el a lovit-o și a plecat. Nu a lovit-o pentru că aceasta să-și schimbe declarațiile. Când s-a început cearta, în casă mai erau prezenți tatăl și mama părții vătămate XXXXX XXXXX, însă văzând aceasta ei au ieșit din casă, deoarece se tem de el.

Totodată, vinovăția acestuia dovedită prin cumulul de probe administrate și anume:

- declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX că inculpatul a telefonat-o și i-a zis să iasă la poartă, fiindcă a venit cu bere și muzică. Deoarece îi era frică și era noapte, a ieșit la poartă împreună cu tatăl ei și l-a invitat în casă. Acasă erau ambii părinți. Împreună au servit bere. La un moment dat, deoarece ea îl numea pe inculpat cu cuvinte urâte acesta a lovit-o cu palma. În același timp, susține declarațiile date la urmărirea penală unde a relatat că Tacu S. i-a solicitat să nu dea declarații în judecată împotriva sa;

- declarațiile martorului XXXXX XXXXX că, într-o seară, fostul ginere Tacu S. a venit la ei acasă, unde s-a certat cu fiica și a lovit-o. Ce a declarat la urmărirea penală este corect și anume că, în ziua respectivă fiica XXXXX XXXXX l-a numit pe Tacu S. cu cuvinte necenzurate. Atunci, ultimul s-a înervat și i-a aplicat 3-4 lovituri în regiunea feții și i-a zis să nu dea declarații împotriva lui în judecată;

- declarațiile martorului XXXXX XXXXX, că Tacu S., care a concubinat cu fiica XXXXX XXXXX, a venit la ei acasă cu bere, s-au certat cu XXXXX XXXXX, i-a aplicat o palmă, după care a ieșit și a plecat;

- raportul de constatare nr. XXXXX din 06.09.2018, că la partea vătămată XXXXX XXXXX s-au depistat vătămări corporale sub formă de echimoză pe față, care s-a format în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care duc la dereglarea sănătății până la 6 zile și în baza acestui criteriu se califică vătămări corporale neînsemnate;

- copia rechizitoriului pe cauza penală nr. XXXXX de învinuire a lui Tacu S. în baza art. 166 alin. (2) lit. e) Cod penal, în care XXXXX XXXXX are statut de parte vătămată.

Poziția inculpatului, care a pledat nevinovat, are un caracter declarativ, iar circumstanțele relatate de acesta nu au fost confirmate prin probe pertinente și concludente cazului.

Declarațiile lui sunt combătute prin probe cercetate - declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX, a martorilor XXXXX XXXXX și XXXXX XXXXX, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 23.11.2018, raportul de constatare nr. XXXXX din 06.09.2018 și copia rechizitoriului pe cauza penală nr. XXXXX de învinuire a lui Tacu S. în baza art. 166 alin. (2) lit. e) Cod penal, în care XXXXX XXXXX are statut de parte vătămată.

Inculpatul nu neagă faptul că a fost în imobilul unde locuia partea vătămată și a lovit-o, dar indică că a venit deoarece a iertat-o și a lovit-o deoarece aceasta l-a numit cu cuvinte necenzurate și nu pentru ca să nu dea declarații împotriva sa.

Însă, probe ce ar confirma aceste argumente n-au fost prezentate în instanța de către inculpat, rămânând singulare, din care motiv instanța nu le poate lua în considerare.

Argumentele apărării că, partea vătămată ar fi făcut și în cazul din speță declarații mincinoase, fiind sancționată anterior pentru apeluri false, sunt neprobate, ori, starea de vulnerabilitate a părții vătămate, fiind victimă a violenței domestice, ce rezultă din anterioarele condamnări definitive, este prezentă și în cazul examinat. Partea vătămată și-a menținut declarațiile făcute anterior la urmărirea penală, însă în instanță a luat vina asupra sa invocând că dânsa este vinovată de comportamentul agresiv al inculpatului, deoarece l-a numit cu cuvinte injurioase și era în stare de ebrietate, evitând să facă declarații împotriva acestuia. Motivul prezentării inculpatului la domiciliul părții vătămate la o oră atât de târzie cu alcool precum că a iertat-o și a dorit să se împace cu partea vătămată nu poate fi reținut de instanță, în situația în care chiar după aplicarea loviturilor când partea vătămată a mers după inculpat acasă unde locuia el, acesta n-a primit-o, dar a alungat-o pe timp de noapte.

Prin urmare, declarațiile părții vătămate, că inculpatul s-a prezentat la domiciliul și i-a aplicat lovituri pentru ca ea să nu facă declarațiile în instanță pe cazul penal în privința sa, n-a fost combătut de apărare, iar materialul probant cercetat confirmă într-un totul vinovăția inculpatului.

În consecință, alegația apărării că inculpatul urmează să fie achitat, sunt neîntemeiate ori, nerecunoașterea vinovăției de către acesta în comiterea infracțiunii incriminate nu poate servi ca temei pentru achitarea acestuia, dat fiind faptul că, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care confirmă cu certitudine vina acestuia în comiterea infracțiunii imputate, iar cele invocate de inculpat sub acest aspect sunt

apreciate drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărindu-se scopul evitării răspunderii penale sau ușurarea într-un fel a poziției sale.

Astfel, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 314 Cod penal, ca determinarea, prin constrângere a părții vătămate la eschivarea de la depunerea declarațiilor.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, că inculpatul la locul de trai este caracterizat negativ, circumstanțe atenuante sau agravante nu s-au stabilit, că nu au fost constatate circumstanțe excepționale în sensul art. 79 Cod penal, că art. 314 alin. (1) Cod penal, stabilește în calitate de pedepse amendă sau închisoare.

Ținând cont de atitudinea inculpatului după săvârșirea infracțiunii și având în vedere că se caracterizează negativ, instanța a concluzionat că în speță scopurile pedepsei penale nu pot fi atinse prin aplicarea unei pedepse mai blânde din rândul celor alternative, deoarece nu va fi suficientă pentru corectarea inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. Mai mult că, în prezent inculpatul se află în locurile de detenție, unde își execută pedeapsa cu închisoare stabilită anterior.

Prin urmare, reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pornind de la scopul pedepsei și individualizarea ei, instanța a considerat că în împrejurările și circumstanțele constatate, restabilirea echității sociale, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar în condițiile stabilirii pedepsei sub formă de închisoare și cu aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal.

3. Avocata Hede Daniela a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală.

Apelanta a invocat că, nu se constată vinovăția lui Tacu S. în săvârșirea infracțiunii incriminate, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii. Acuzarea nu a prezentat instanței de judecată nicio probă, care ar dovedi vinovăția lui în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 314 Cod penal.

Instanța de fond a dat apreciere incorectă probelor care au fost cercetate în cadrul examinării în fond a cauzei. Declarațiile părții vătămate oferite în cadrul ședinței de judecată au fost apreciate critic. Declarațiile date sub jurământ, care cu vehemență au fost susținute de victimă, instanța le-a considerat că victima declară în modul în care să-și ia vina asupra ei. Dar care ar fi cauza ca ea să-și ia vina asupra ei. Ori ea, cu certitudine a confirmat în instanța de judecată că fiind în stare de ebrietate ea deseori a sesizat organele de poliție și a denunțat fals acțiuni imputate lui Tacu S. În acest sens, au fost anexate la materialele cauzei și două hotărâri judecătorești pe cauze contravenționale, care certifică acest fapt așa cum XXXXX XXXXX a fost recunoscută culpabilă de săvârșirea contravențiilor date.

4. Potrivit deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 06 noiembrie 2019, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că, la pronunțarea sentinței, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept ori, în sentință, justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 314 alin. (1) Cod penal, luând în considerație probele administrate legal de către

organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concluziei, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii criminate, dovedită cu certitudine, în afara dubiilor rezonabile vina inculpatului, prin sistema de probe petinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele: declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX relatate la urmărirea penală; a mătorilor XXXXX XXXXX și XXXXX XXXXX; raportul de constatare nr. XXXXX din 06.09.2018, din conținutul căruia reiese că, la partea vătămată XXXXX XXXXX s-au depistat vătămări corporale sub formă de echimoză pe față, care s-a format în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care duce la dereglarea sănătății până la 6 zile și în baza acestui criteriu se califică ca vătămări corporale neînsemnate; copia rechizitoriului pe cauza penală nr. XXXXX de învinuire a lui Tacu S. în baza art. 166 alin. (2) lit. e) Cod penal, în care XXXXX XXXXX are statut de parte vătămată.

Întreaga sistemă de probe examinate mai sus și apreciată de către instanța de apel prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, coroborează între ele și demonstrează, incontestabil, faptul că, inculpatul a comis fapta prevăzute de art. 314 alin. (1) Cod penal - determinarea, prin constrângere a părții vătămate la eschivarea de la depunerea declarațiilor în cadrul procesului penal.

Nerecunoașterea vinei de către inculpat este o metodă de apărare și un drept de a nu se autoincrimina, garantat de art. 66 Cod de procedură pe și art. 6 CoEDO, ori, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesual inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificate ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Faptul că inculpatul nu a recunoscut vinovăția la nicio etapă a procesului penal, nu constituie un temei de achitare a acestuia, ori, nerecunoașterea vinovăției este un drept al inculpatului, însă nu o circumstanță ce determină soluția de achitare a acestuia.

Ori, în speță s-a dovedit existența laturii obiective a infracțiunii analizate, astfel că în acest sens, se rețin declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX, care deși în cadrul cercetării judecătorești în instanța de apel, a declarat că, a mențit la Procuratură, afirmațiile ei urmează a fi apreciate critic, în situația în care, partea vătămată a menționat în ședința instanței de judecată că susține declarațiile de la urmărire penală și anume cele scrise în procesul-verbal de audiere, că sunt scrise corect. Astfel, în cadrul urmăririi penale, XXXXX XXXXX a declarat că, Tacu S. i-a aplicat o lovitură în regiunea feței, apoi a ridicat-o de pe pat și a luat o cană de fier care se afla pe masă și a lovit-o în regiunea capului, ea a căzut jos și a simțit cum curgea sânge din regiunea capului, însă Stepan conținu să o lovească cu picioarele pe tot corpul de nenumărate ori. După ce a încetat să o lovească, a amenințat-o că dacă nu-l iartă pe cauza penală care se află la moment pe rol în instanța de judecată, el o va omorâ.

Deși, partea vătămată a declarat că era în stare de ebrietate la Procuratură și nu a dat declarații adevărate, cele menționate în cadrul urmăririi penale, sunt confirmate prin

declarațiile martorului XXXXX XXXXX, care este mama părții vătămate și a relatat că, într-o seară, fostul ginere Tacu S. s-a certat cu fiica XXXXX XXXXX și a lovit-o. XXXXX XXXXX l-a numit pe Tacu S. cu cuvinte necenzurate, atunci, ultimul s-a înervat și i-a aplicat 3-4 lovituri în regiunea feții și i-a zis să nu dea declarații împotriva lui în judecată.

Faptul aplicării loviturii a fost confirmat și prin declarațiile martorului XXXXX XXXXX, care deși nu a auzit ca inculpatul Tacu S. ar fi solicitat de la XXXXX XXXXX ca ultima să nu dea declarații împotriva sa, instanța de apel a reținut că acestea declarațiile coroborează cu declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX și a martorului XXXXX XXXXX, date în cadrul urmăririi penale.

În acest context, pe lângă faptul că din declarațiile părții vătămate și a martorilor audiați se confirmă aplicarea loviturilor în regiunea capului părții vătămate, prin raportul de constatare nr. XXXXX din 06.09.2018, se probează că, la partea vătămată XXXXX XXXXX s-au depistat vătămări corporale sub formă de echimoză pe față, care s-a format în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care duc la dereglarea sănătății până la 6 zile și în baza acestui criteriu se califică ca vătămări corporale neînsemnate.

Pentru existența în ansamblu a laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 314 Cod penal, este necesar și prezența urmăririi penale ori judecarea cauzei în instanța de judecată națională sau internațională.

Astfel, prin rechizitoriu pe cauza penală nr. XXXXX, Tacu S. a fost învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute art. 166 alin.(2) lit. e) Cod penal, individualizată prin privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, dacă acțiunea nu este legată de răpirea acesteia, săvârșită cu aplicarea violenței periculoase pentru sănătatea persoanei.

La 01.09.2018, când inculpatul i-a aplicat părții vătămate XXXXX XXXXX lovituri în regiunea capului, solicitând în acest să nu dea declarații împotriva sa, cauza penală nr. 20183 30220 se afla pe rolul Judecătoriei Strășeni.

În asemenea circumstanțe, s-a constatat cu certitudine că inculpatul, știind cu certitudine că în privința sa se află pe rol în instanța de judecată cauza penală privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. e) Cod penal, unde are statut de inculpat, iar XXXXX XXXXX de partea vătămată, la 01.09.2018, s-a prezentat la ultima la domiciliu și a determinat-o, prin constrângere fizică, să se eschiveze de la depunerea declarațiilor în instanța de judecată.

La acest capitol, s-a stabilit că în acțiune inculpatului este prezentă și latura subiectivă a infracțiunii incriminate, ori, prin aplicarea loviturilor în regiunea capului părții vătămate, inculpatul de facto a urmărit scopul ca partea vătămată XXXXX XXXXX să se eschiveze de a depune declarații în instanța judecată în raport cu cele declarate în cadrul urmăririi penale pe cauza penală nr. XXXXX, unde Tacu S. este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. e) Cod penal, cu scopul de a împiedica desfășurarea în condiții de normalitate a judecării cauzei de prima instanță.

Sunt neîntemeiate afirmațiile apărătorului precum că cele declarate de partea vătămată XXXXX XXXXX în cadrul urmăririi penale nu corespund adevărului, fapt confirmat de acesta în ședința de judecată, ori, însăși partea vătămată în ședința de

judecată a menționat că ceea ce a scris în procesul-verbal de audiere este corect, deși acesta cu vehemență a negat inițial fapta incriminată inculpatului, decât faptul aplicării loviturilor.

Faptul pretins de apărător precum că în momentul audierii părții vătămate la Procuratură, aceasta era în stare de ebrietate, că ea deseori a sesizat organele de poliție și a denunțat fals acțiuni imputate lui Tacu S., nu a fost confirmat, ori, deși partea vătămată a încercat în ședința instanței de apel să facă declarații pentru a crea o iluzie despre aceste evenimente, însă aceste declarații sunt apreciate de către instanță ca fiind eronate, or partea vătămată în ședința instanței de apel a manifestat un comportament din care a rezultat că îi este frică de inculpat.

Astfel, nu există vre-un temei de casare a sentinței de condamnare a lui Tacu S., atâta timp cât pentru cele declarate partea vătămată duce răspundere penală, iar în cadrul cercetării judecătorești s-a constatat cu certitudine că inculpatul a determinat-o, prin constrângere la eschivarea de la depunerea declarațiilor în cadrul procesului penal.

La fel, instanța de fond la individualizarea pedepsei inculpatului, corect a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 77, 78, 84 Cod penal.

5. Avocata Sandu Daniela a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Recurenta a invocat că, vinovăția inculpatului nu a fost demonstrată dincolo de orice dubiu rezonabil, la materialele dosarului nu există nicio probă care ar demonstra incontestabil vinovăția acestuia.

Instanța de fond a dat apreciere incorectă probelor care au fost cercetate în cadrul examinării în fond a cauzei.

Deci, declarațiile părții vătămate oferite în cadrul ședinței de judecată au fost apreciate critic. Declarațiile date sub jurământ, declarații care cu vehemență au fost susținute de victimă, însă instanța a considerat că victima declara în modul în care să-și i-a vina asupra ei. Dar care ar fi motivul că ea să-și i-a vina asupra ei? Cu certitudine a confirmat în instanța de judecată ca fiind în stare de ebrietate, ea deseori a sesizat organele de poliție și a denunțat fals acțiuni imputate lui Tacu S. În acest sens au fost anexate la materialele cauzei și două hotărâri judecătorești pe cauze contravenționale care certifică acest fapt așa cum XXXXX XXXXX a fost recunoscută culpabilă de săvârșirea contravențiilor date.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. 1 p. 8, 9, 435 CPP.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5)

Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 8) și 9) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeiuri - nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile de drept și esența că instanța ar fi pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, că inculpatul ar fi fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX relatate la urmărirea penală, ale matorilor XXXXX XXXXX și XXXXX XXXXX, raportul de constatare nr. XXXXX din 06.09.2018 că la partea vătămată XXXXX XXXXX s-au depistat vătămări corporale sub formă de echimoză pe față, care s-a format în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care duce la dereglarea sănătății până la 6 zile și în baza acestui criteriu se califică ca vătămări

corporale neînsemnate, copia rechizitoriului pe cauza penală nr. XXXXX de învinuire a lui Tacu S. în baza art. 166 alin. (2) lit. e) Cod penal, în care XXXXX XXXXX are statut de parte vătămată, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, instanțele indicând și motivele pentru care au respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând clar și cert prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 314 alin. (1) Cod penal.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul ordinar au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile

contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiuni, și că recursul este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Sandu Daniela împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 18 aprilie 2019 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 06 noiembrie 2019, în privința inculpatului Tacu Stepan XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 mai 2020.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Ion Guzun